

บทที่ 8

ปรารธนาเกินห้ามใจ

1

ต่อให้พยายามบอกตัวเองว่าไม่แคร์ แต่ฉันก็ต้องนอนจมกอง
น้ำตาอยู่เกือบเช้ากว่าจะหลับลงได้ การปลดปล่อยความรู้สึกด้วยการ
ร้องไห้ทำให้อารมณ์ของฉันคลี่คลายไปได้มาก ตื่นเข้ามาความหดหู่
ของเมื่อวานนี้ก็ค่อนข้างเจือจางจนสามารถลุกขึ้นมาทำตัวเป็นปกติได้

ในเมื่อฉันไม่ได้เป็นอย่างที่เขาว่า ไม่เคยทำสิ่งเลวทรามอย่าง
ที่เขาเข้าใจ แล้วทำไมต้องปล่อยให้ตัวเองเจ็บปวดกับการถูกประณาม
ด้วยเรื่องไม่จริงเหล่านั้นด้วย เขาจะต้องไม่มีความหมายอะไรกับฉัน
มากไปกว่ารีออตไวเลอร์ที่เคยกัดฉันตอนแปดขวบ แม้มันยากที่จะต้อง
ทำให้ตัวเองคิดแบบนี้ให้ได้ แต่ถ้าไม่ต้องเจอเขาไปสักพัก ฉันก็คง
จัดให้เขาไปอยู่ในหมวดหมู่มดงกล่าวได้ในที่สุด

พราวพิมลไม่ติดต่อมาเลยจนกระทั่งตอนเที่ยงฉันจึงลองกด
โทรศัพท์หาเธอดู ปรากฏว่าเป็นบริการฝากข้อความ ฉันจึงสรุปเอาเอง
ว่าอีกฝ่ายคงอยู่บนเครื่องบินแล้ว

ป่าทับทิมแวะเอาอาหารกลางวันเข้ามาฝาก แล้วเลยอยู่ทำงานบ้านให้ด้วย บ้านหลังนี้อยู่ในหมู่บ้านที่สงบรรมรีนแต่ก็ครึกครื้นดี ไม่น่ากลัวอะไร ฉันจึงไม่ได้ขอให้ป่าทับทิมหรือใครมาอยู่เป็นเพื่อน อีกอย่างวันนี้พราวพิมลก็จะเดินทางมา ฉันก็จะมีเพื่อนอยู่ด้วย

ฉันเซ่ตัวในน้ำอุ่นเกือบครึ่งชั่วโมงจึงขึ้นจากอ่าง กะว่าพอทานอาหารกลางวันเสร็จจะลองโทรหาพราวพิมลอีกครั้งและอาสาออกไปรับที่สนามบินเอง เพราะไม่มีกะจิตกะใจจะท่องตำราเอาเสียเลย ทุกครั้งที่อยู่ในความเงียบเพียงลำพัง เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นเมื่อวานนี้ก็สว่างวบบขึ้นในความทรงจำทันที แค่คิดขึ้นมาความขมขื่นก็เล่นปร่าจนปวดร้าวไปทั้งกายใจ ทั้งที่รู้ว่าอะไรเป็นอะไร แต่ฉันกลับไปหลงรักเขาเหมือนคนบ้า จะโทษเขาก็ไม่ได้ที่ถูกประณามหยามเหยียด ในเมื่อเขาไม่รู้ความจริงทั้งหมด

หลังจากฉันส่งข้อความให้พินินก็ไม่ได้โทรมาเลย ฉันโกรธหล่อนอย่างที่ไม่เคยรู้สึกมาก่อน พินินไม่ควรก่อหวอดด้วยการบอกคุณก้องว่าฉันไปค้างกับพินิน แต่ถึงตอนนี้ฉันก็ยังไม่อยากเชื่ออยู่ดีว่าพินินทำเช่นนั้นเพราะต้องการทำร้ายฉัน หล่อนอาจจะพูดออกไปตามความจริงโดยไม่ได้คิดอะไร แต่คุณก้องนั่นแหละที่เป็นบ้าไปเอง ทั้งที่เขาไม่มีสิทธิ์มาก้าวกายคนอื่นแท้ๆ

อันที่จริงแล้วฉันน่าจะย้ายสำมะโนครัวมาอยู่ที่เชียงใหม่เสียให้รู้แล้วรู้รอด บ้านนี้น่าอยู่และสะดวกสบายดีทุกอย่าง ที่สำคัญ...ตอนนี้มันเป็นของฉันอย่างสมบูรณ์ ฉันสามารถมาเรียนต่อที่นี่ได้โดยไม่ต้องรอน แม้จะต้องเสียเวลาเปล่าไปอีกปีหนึ่งเพื่อเริ่มต้นใหม่ก็ตามที แต่ถ้าได้อยู่ห่างจากคุณก้องอย่างเด็ดขาด...สุขภาพหัวใจฉันอาจจะดีขึ้นบ้าง ถึงมันจะยากที่ต้องตัดใจจากมา และเป็นไปได้ว่าอาจไม่ได้พบกับเขาอีกเลย ทว่าการอดทนต่อความเจ็บปวดในระยะสั้นเช่นนั้นมันน่าจะส่งผลดีในระยะยาว จะทนอยู่บ้านเดียวกับเขาเพื่อความสบายใจ

เล็กๆ น้อยๆ แลกกับความทุกข์ทรมานที่มากมายมหาศาลไปทำไม ในเมื่อยิ่งอยู่ใกล้ก็ยิ่งถูกเขาทำร้ายจิตใจมากขึ้นทุกที เวลาที่อยู่บ้านเดียวกัน...บางทีฉันก็อยากอยู่ให้ห่างจากเขา แต่บางครั้งก็อยากหาเรื่อง ไปสู้หน้ากับเขาจนยับยั้งตัวเองไว้ไม่ได้รำไป แต่ถ้าตัดใจอยู่ห่างกัน คนละภูมิภาคไปเลยอาจจะดีกว่าสำหรับฉันจริงๆ ก็ได้

ฉันออกจากห้องน้ำพร้อมกับผ้าขนหนูผืนเล็กที่ใช้ซับน้ำบนศีรษะ และร่างกายอย่างใจเย็น การแช่น้ำอุ่นที่หยดด้วยน้ำมันหอมระเหย คาโมไมล์ทำให้ประสาทผ่อนคลายจากความตึงเครียดได้มาก เครื่องเล่นเพลงที่เปิดทิ้งไว้ยังคงบรรเลงให้ความรื่นรมย์ภายในห้อง

ขณะขยับเลื่อนบานประตูของตู้เสื้อผ้าออกนั้น ฉันรับรู้ถึงความผิดปกติบางอย่างภายในห้อง ประสาทสัมผัสที่ตื่นตัวทำให้ร่างกายชาวบและขนคอกลุกชัน แล้วหัวใจฉันก็กระตุกพรวดจนแทบหยุดเต้น เมื่อหันขวับไปพบว่ามิไครบางคนยืนตระหง่านอยู่ริมหน้าต่าง ม่านชั้นแรกที่ค่อนข้างบางซึ่งฉันรูตปิดสนิทไว้ถูกเขาแหวกออกเล็กน้อยเพื่อมองทัศนียภาพภายนอก อีกฝ่ายหันมาหาทันทีที่ฉันเห็นเขาเช่นกัน

เราต่างยืนตะลึงสบตากัน จากนั้นฉันจึงได้ยินเสียงเขาสบถออกมาอย่างหยาบคายก่อนจะรีบหันหลังให้ พร้อมกับที่ฉันกรี๊ดร้องเสียงหลงลั่นห้อง แล้ววิ่งกลับเข้าห้องน้ำที่อยู่ห่างออกไปเกือบสามเมตร ฉันยืนฟังประตูห้องน้ำตุลันเทา ในหัวอื้ออึงเหมือนกำลังตกอยู่ในฝันร้าย ฉันเพิ่งเดินเปลือยโทองๆ ออกจากห้องน้ำไปเผชิญหน้ากับคุณก้องภายในห้องนอนซึ่งตอนนี้มันเป็นของฉัน แล้วเขามาทำบ้าอะไรที่นี้ ไอ้คนใจดำที่ปากร้ายคนนั้นเขามาอยู่ที่นี้ได้อย่างไรกัน!

เขามาทำไม...คำถามนี้ผุดขึ้นซ้ำๆ ในหัวอย่างรุนแรง ฉันเกือบจะแน่ใจว่านี่คือความฝัน ทว่าเสียงเคาะประตูห้องน้ำที่ตั้งขึ้นได้เตือนให้ฉันรู้ว่า...มันน่าจะเป็นความจริงมากกว่า

"ผมขอโทษที่เข้ามาโดยพลการ แต่ผมเคยพักห้องนี้มาก่อนครั้ง

หนึ่ง" เขาแก้ตัวด้วยเสียงกั๊ววนลุ่มลึกเป็นปกติอย่างยิ่ง "ผมจะออกไปแล้ว คุณออกมาเปลี่ยนเสื้อผ้าเถอะ เดี่ยวจะเป็นหวัด"

หมดกัน! ถูกเขาเห็นหมดแล้วแบบนี้ฉันจะเอาหน้าไปไว้ที่ไหน เกิดมาไม่เคยรู้สึกอับยศอดสูเท่านี้มาก่อนเลย ยิ่งคิดก็ยิ่งเหมือนจะคลั่งตาย นึกแล้วอยากร้องไห้ให้มันขาดใจตายไปตอนนี้เลยเสียจริงๆ!

2

เมื่อพาตัวเองออกจากห้องนั้นมาได้ กั๊วปนาทเลือกเดินไปเปิดประตูเข้าอีกห้องใกล้ๆ กัน ลมหายใจเขายังติดขัดอย่างหนัก ร่างกายยังร้อนรุ่มหวามไหวต่อเหตุการณ์อันน่าตกใจที่เกิดขึ้น หัวใจของเขาเหมือนถูกระชากอย่างรุนแรงในวินาทีนั้น เช่นเดียวกับตอนที่ริมฝีปากของเขาประทับจุมพิตลงบนกลีบปากนุ่มนวลของเธอ

ร่างสูงทั้งตัวลงบนโซฟาตัวยาวริมหน้าต่างในสภาพอารมณ์ที่กำลังแตกซ่าน รวากับเป็นเพียงหนุ่มน้อยอ่อนหัดที่เพิ่งเคยเห็นร่างเปลือยของผู้หญิงเป็นครั้งแรก ในหัวเขาดอนนี้มีเพียงภาพเย้ายวนชวนใจของชนิษฐาวิ้งวนเต็มไปหมด เรือนร่างนวลลออของเธอดูไร้เดียงสาและเต็มไปด้วยส่วนโค้งเว้าที่อ่อนหวาน จนเขาปรารถนาอย่างแรงกล้าที่จะกตริมฝีปากลงบนทุกตารางนิ้วของสรีระเธอด้วยความหลงใหล ยิ่งคิดมันก็ยิ่งไปกระตุ้นความรู้สึกจนแทบจะควบคุมไม่ได้ เนื้อตัววากระจ่างที่อวบอิมแลดูนุ่มนวลของเธอได้เผยทุกส่วนสัมผัสต่อเขาอย่างเต็มตา มันชัดเจนเกินไปจนก่อให้เกิดปฏิกิริยารุนแรงอย่างที่เขาเองก็คาดไม่ถึง และไม่รู้เหมือนกันว่าจะเผชิญหน้ากับเธออย่างเป็นทางการเป็นปกติต่อไปได้อย่างไรโดยไม่รู้ถึงภาพนั้นอีก

กั๊วปนาทค้นพบแล้วว่าเหตุผลที่แท้จริงในการมองหาข้อเสียและจุดบกพร่องของเธอมาตั้งแต่แรกเจอก็คือความพยายามที่จะปกป้อง

ตัวเองจากความรักและความปรารถนาในตัวเธอเท่านั้น เขาก็แค่คน
ซื่อซลาดที่พยายามทำทุกอย่างเพื่อหนีความจริง

ชายหนุ่มมาถึงบ้านหลังนี้และพบกับป้าทับทิมคนเฝ้าบ้าน แก
กำลังทำงานง่วนอยู่หลังบ้าน จึงปล่อยให้เขาขึ้นมาข้างบนเพื่อเอาของ
มาเก็บตามลำพัง เขาไม่ทราบว่ชนิษฐาพักห้องไหน ทว่าเมื่อเข้าไป
ในห้องใหญ่ฝั่งตะวันตกเขาก็พบว่าข้าวของเธออยู่ในนั้นและรับรู้ว่เธอ
อยู่ในห้องน้ำ ไม่ใช่เรื่องแปลกที่เขากับเธอใจตรงกันในการเลือกห้องพัก
เพราะหน้าต่างของห้องดังกล่าวไม่ชนกับบ้านหลังอื่น สามารถมองเห็น
ทัศนียภาพที่สวยงามและเป็นส่วนตัวกว่าห้องไหนๆ ภายในบ้าน

เมื่อทราบว่เธอใช้ห้องนั้นก่อนแล้ว...แทนที่เธอจะรีบออกมาเพื่อ
เปลี่ยนไปเลือกห้องอื่นแต่ชายหนุ่มกลับเอื้อระเหยอยู่ข้างในต่อ แต่
สาบานว่เขามีได้หวังว่จะพบเห็นอะไรแบบนั้นเลยแม้แต่น้อย
โดยเฉพาะเมื่ออีกฝ่ายเดินเปลือยกายออกมาเผชิญหน้า ซึ่งเขาไม่นับ
ว่านั้นเป็นโชคดีแต่อย่างใด เพราะตอนนี้เขากำลังได้รับผลกระทบอัน
โหดร้ายจากสิ่งที่เกิดขึ้น และแน่ใจว่มันคงจะทรมาณเขาไปได้อีกนาน
จนกว่า...จนกว่าอะไรบางอย่างจะได้รับการแก้ไขอย่างถูกต้อง

ที่ผ่านมาก็มปนาทยอมรับว่ตนเป็นคนจิตใจคับแคบจึงไม่เคย
ยอมรับว่มีความรู้สึกพิเศษกับชนิษฐา เพราะเชื่อว่าเธอเป็นผู้หญิงที่
เต็มไปด้วยมลทินและมีจิตใจเลื่อมทรมท้งที่อายุน้อยเหลือเกิน เขา
จึงรังเกียจและลงความเห็นว่าเธอไม่คู่ควรให้ผู้ชายดีๆ คนไหน ‘ชื่นชม’
หรือ ‘รักใคร่’ ครั้นพอมารู้ความจริงบางอย่างจากชฎานินก็เหมือน
กำแพงที่ขวางกั้นความรู้สึกของเขาถูกทลายลงทันที หากมันก็เป็นเพียง
กำแพงในชั้นแรกๆ เพราะยังเหลือกำแพงในชั้นถัดมาอยู่อีก ท้งในเรื่อง
ความเหมาะสมด้านสถานภาพทางสังคม และก้ำงขึ้นไ้ต่ออย่างชฎานิน
...ที่ดูเหมือนจะสุขล้นที่มีโอกาสกลั่นแกล้งทรมาณเขาครั้งนี้ เรื่องความ
เหมาะสม...เขาอาจจะต้องยอมเสียเวลารอจนกว่าให้ชนิษฐาเติบโตขึ้น

กว่านี้ก่อน แต่ระหว่างนั้น...ชฎานินคงทำตัวเป็นอุปสรรคได้อย่างน่า
สยดสยองทีเดียว

กัมปนาทรู้สึกเสียใจและสงสารชฎานินที่เคยถูกเขาทำร้ายทิ่มแทง
ด้วยคำพูดอันรุนแรงสสารพัด แค่อ้อยคำที่เขามีโอกาสได้ฟังซ้ำจากไฟล์
เสียงที่เธอบันทึกไว้ยังชวนให้ขยะแขยงแทบทนฟังไม่ได้ แล้วเธอจะ
รู้สึกอย่างไรตอนที่ต้องทนรับมันทั้งหมด ทั้งที่เธอก็มีเรื่องทรมานใจ
มากพออยู่แล้ว แต่เขากลับยังคงคอยเพิ่มเติมความปวดร้าวแก่เธอด้วยการ
เหยียบย่ำอย่างไร้ปราณี เขายังนึกไม่ออกกว่าจะชดใช้ความผิดเหล่านั้น
ได้อย่างไร

เขาอาจจะเคยดูแคลนว่าชฎานินก็เป็นแค่ผู้หญิงอ่อนวัยด้อย
ประสบการณ์เกินกว่าจะมีคุณค่าอื่นใดต่อคู่สมรสนอกจากเรื่องบน
เตียง แต่มาตอนนี้เขาไม่สนใจจะคำนึงถึงคุณค่าบ้างบออะไรทั้งสิ้นแล้ว
เพราะรู้ซึ้งแก่ใจดีว่าเธอมีความสำคัญต่อเขามากมายเกินกว่าแค่การ
ตอบสนองความใคร่เท่านั้น ครั้งหนึ่งเขาอาจจะเคยตะโกนใส่หน้าเธอ
ว่าเธอจะไม่มีสิทธิ์ได้รับอะไรจากไกรกิตติกรอีกแม้แต่สแตงค์แดงเดียว
แต่เอาเข้าจริงแล้วตอนนี้เขากลับยินดีอย่างกระตือรือร้นที่จะยกทุกบาท
ทุกสตางค์ที่มีให้กับเธอด้วยความเต็มใจเพียงเพื่อแลกกับการมีเธอใน
ชีวิตตลอดไป

ชายหนุ่มดำตัวเองที่โง่จนเดาไม่ออกแม้แต่ร้อยละเรื่องจริงเป็น
อย่างไร แต่มันเป็นเรื่องยากที่จะคาดเดาได้ว่าปณชัยกับผู้ชายที่ชื่อ
กรรฐิเป็นคู่รักกัน ในเมื่อเขาเองไม่เคยเห็นตอนทั้งคู่อยู่ด้วยกันยาม
ปกติด้วยซ้ำ ที่สำคัญเขากับสรพัศก็เป็นชายแท้ๆ คู่หนึ่งที่ต้องทำงาน
ร่วมกันอย่างใกล้ชิด เรียกว่าน่าจะตัวติดกันยิ่งกว่าปณชัยกับกรรฐิ
เสียอีก ดังนั้นกัมปนาทจึงมองข้ามจุดน่าสงสัยข้อนี้ไปอย่างง่ายดาย

"นั่นจะออกไปไหนคะคุณนี่ท คุณก้องเพิ่งมาถึง เจอกันรึยังคะ"

กัมปนาทได้ยินเสียงป่าทับทิมพุดขึ้นตอนที่เขากำลังเปิดประตูห้องออกมา หลังจากปรับความรู้สึกให้เป็นปกติได้ในระดับหนึ่ง เขาจึงรีบซอยเท้าลงบันไดอย่างไม่รีงรอ

"นี่ห่อละครับ" เขาถามหญิงวัยหกสิบปีที่กำลังถูพื้นด้วยน้ำเสียงร้อนน

"หยิบกุญแจออกไปที่รถแน่ะคะ คงจะออกไปข้างนอก ทำทางรีบเขี้ยว" เกบอกโดยไม่มีท่าที่สงสัยหรือสอดรู้อย่างออกนอกหน้าแต่อย่างใด

ชายหนุ่มเร่งฝีเท้าเพื่อออกไปยังที่จอดรถด้านหน้าเมื่อเสียงเครื่องยนต์ของรถขับเคลื่อนสี่ล้อกระหึ่มขึ้น ร่างสูงตรงรี่เข้าไปตบกระจกเพื่อสั่งให้เธอเปิดล็อก แต่อีกฝ่ายกลับทำท่าตกใจพร้อมกับส่ายหน้าปฏิเสธทันควัน เธอควรีโมตเปิดประตูรั้วบ้านและค่อยๆ เคลื่อนรถออกไปช้าๆ โดยไม่แยแสเขาที่พยายามเดินตามอยู่ข้างรถด้วยใบหน้าบึ้งตึง

"ซินธุฐา ผมบอกให้หยุดยังงั้ เปิดประตูรถให้ผมเดี๋ยวนี!" กัมปนาทตะโกนสั่งเสียงดังลั่น แต่อีกฝ่ายทำท่าไม่ยอมฟัง เขาจึงตัดสินใจก้าวไปยืนขวางหน้ารถเอาไว้

ป่าทับทิมออกมายืนดูทั้งสองคนด้วยท่าที่ตื่นตระหนกอย่างทำอะไรไม่ถูก ซินธุฐาดับเครื่องและลงจากรถอย่างกรุ่นโกรธ เธอวิ่งกลับเข้าบ้านโดยไม่สนใจเสียงเรียกตามหลังของใครทั้งสิ้น ป่าทับทิมตัดสินใจที่จะไม่ตามเข้าไปในบ้าน แก่เดินอ้อมด้านข้างไปหลังบ้านอย่างไม่กล้าเข้าไปสอด แต่ยังคงเงี่ยหูฟังสถานการณ์อย่างตั้งใจ

"เลิกทำตัวเป็นเด็กเกเรแบบนี้ซะที่ได้ใหม่" เขาเข้าถึงตัวเธอและคว้าแขนไว้ได้ จึงออกแรงดึงให้อีกฝ่ายหันกลับมาเผชิญหน้า ใบหน้าเธอแดงก่ำและไม่ยอมสบตาเขาตรงๆ ซึ่งอันที่จริงเขารู้ดีว่าจะไปตำหนิอะไรไม่ได้เลยที่เธอพยายามหนีจากเขา

เมื่อได้มองเธอซัดๆ อย่างเต็มตาในขณะนี้เขาต้องยอมรับว่า โครทหน้าละมุนของเธอดูอ่อนเยาว์เหลือเกิน ทั้งแววตาเธอก็ยังอ่อน ต่อโลกอย่างที่เขาไม่สมควรข่มเหงรังแกไม่ว่าด้วยวิธีใดก็ตาม เขาคง เชื่อและสมองที่บิเกินไปที่เคยคิดว่ชนิษฐาเป็นผู้หญิงที่มีกลิ่นควา เหม็นสบตติดตัว ความสงสารที่เคยทำร้ายจิตใจเธอมาไม่น้อยทำให้ กัมปนาทรู้สึกจิตใจอ่อนยวบ แต่อย่างน้อยเขาก็ดีใจที่ตนเองสามารถ รวบรวมสติและเผชิญหน้ากับหญิงสาวได้อย่างมั่นคงพอสมควร ทั้ง ที่ตอนนั้นภาพเปลือยของเธอยังติดตา... วังพล่านอยู่ในหัวเขาอย่างบ้าคลั่ง เขาต้องยอมรับว่ากำลังลุ่มหลงในตัวเธอมากขึ้นทุกขณะอย่างไม่อาจ ต้านทานได้

"ปล่อย!" หญิงสาวชูฟ้พร้อมกับการชากแขนออกจากมือเขา อีกฝ่ายยอมคลายแรงแต่โดยดี เมื่อเป็นอิสระเธอก็จึงจำผีให้หนีไปขึ้น บันได แต่ร่างสูงยังเดินตามอย่างไม่ลดละ

"ผมขอเวลาสิบนาที แค่คุยกับผมดีๆ แค่สิบนาทีเท่านั้น"

"ไม่!" ชนิษฐาตวาดกลับ "อย่ามายุ่งกับฉันอีก ในเมื่อคุณไล่ฉัน ออกจากบ้านมาแล้ว ยังจะตามมาหาเรื่องกันอีกทำไม นี่เป็นบ้านของ ฉัน คุณไม่มีสิทธิ์เข้ามาที่นี่"

"เฮลละ ฟังนะ ผมไม่ได้มาหาเรื่อง แต่มาเพื่อขอโทษคุณ"

หญิงสาวเกิดอาการชะงักทันทีเมื่อก้าวขึ้นถึงชานพักบันได "ขอโทษ เรื่องอะไร" เธอตัวตลึงถามอย่างไม่ลดตราแรงอารมณ์

"ก็เรื่องี่ตำหนิคุณเมื่อวาน จนถึงกับ...ไล่คุณออกจากบ้านอย่าง ไม่มีเหตุผล"

ชนิษฐาเม้มปากแน่นด้วยความปวดร้าวเมื่อได้ยินคำพูดหรือฟัง ความทรงจำจากเขา นัยน์ตาเจ็บแปลบและร้อนผ่าวขึ้นทันที กัมปนาท ใจหายเมื่อเห็นตาแดงๆ คู่่นั้นปรากฏหยาดน้ำวาวรินขึ้นมา แต่แวว แห่งความเป็นปฎิบัติกรจากเธอทำให้เขาไม่สามารถเอื้อมมือไปหาเพื่อ

ปลอบประโลมได้ตั้งใจหวัง

"คุณไม่จำเป็นต้องขอโทษ ฉันไม่ต้องการมัน คุณมีสิทธิ์ทำทั้งหมด
นั้นในบ้านของคุณ แต่ไม่ใช่ที่นี่!"

"ได้โปรดเถอะซินิษฐา ผมอยากขอโทษจริงๆ จะให้อภัยกันสักครั้ง
ไม่ได้เสียหรือ"

กระแเสียงที่เจือแวววิงวอนนิดๆ ของเขาทำให้หญิงสาวกัด
ริมฝีปากและนิ่งงัน ในอกอัดแน่นด้วยอารมณ์ที่กำลังหลากัน

"ผมมานี้เพื่อมาตามคุณกลับบ้าน ให้อภัยผมอีกสักครั้ง แล้วกลับ
บ้านด้วยกัน"

ท่าทีที่เปลี่ยนจากหน้ามือเป็นหลังมือของอีกฝ่ายในขณะนี้ทำเอา
คนฟังงงงันและอยากจะหัวเราะออกมาแทบแย้ แต่เธอไม่อยู่ในอารมณ์
ที่จะทำได้แม้แต่ยิ้มออกมาอย่างเยาะหยัน หน้าตาเธอจึงบึ้งบึ้งตึง
อย่างที่สุด

"คุณก็อย่าเยาะมาขอโทษเพื่อตามนี้กลับบ้าน"

อย่างน้อยยสรรพนามที่ลดความห่างเหินลงในทันใดก็ทำให้
กัมปนาทใจชื้นขึ้น แต่คำถามแสดงความสงสัยอย่างไม่เชื่อถือของเธอ
ทำให้ใบหน้าเขาเป็นสีเข้มขึ้นด้วยความกระดากและละอายใจ

"ผมเพิ่งคิดได้ว่าตัวเองไม่ควรก้าวก่ายหรือหาเรื่องคุณอย่างไร
เหตุผล ผมสัญญาว่าจะไม่ทำอย่างนั้นอีก แต่คุณต้องกลับบ้าน"

"แล้วจะให้คนอื่นเขาสืบเรื่องที่你做ทั้งหมดง่ายๆ ได้ยังไง นี่
ทำไม่ได้"

"ผมขออภัย"

สีหน้าของคนฟังคลี่คลายความโกรธซึ่งลงบ้างแล้ว แต่ยังไม่
ด้วยความไม่เข้าใจ ซินิษฐาอยากหยิกตัวเองแรงๆ เพื่อพิสูจน์ว่าเธอ
อยู่ในความฝันและคนที่ยืนอยู่ตรงหน้าคือกัมปนาทตัวปลอม ทว่าเธอ
ก็รู้ดีอย่างแจ่มชัดว่านี่เป็นความจริง และคนที่ยืนอ่อนวอนเธออยู่ตรง

หน้านี่คือเขาตัวจริง แต่อะไรละที่มีผลให้ผู้ชายอย่างเขาทำท่าว่าจะยอมสงบศึกกับเธออย่างกะทันหันเช่นนี้

"มันเกิดอะไรขึ้นคะ"

กัมปนาทหน้าแดงมากขึ้นเพราะคำถามที่ยังเต็มไปด้วยอาการมึนตึ๊งทว่าแฝงไว้ซึ่งความพิศวงอย่างแท้จริง เขารู้สึกอายเพราะไม่เคยมีพฤติกรรม 'กลืนน้ำลายตัวเอง' อย่างโจ่งแจ้งเช่นนี้มาก่อน แต่ต่อให้รู้สึกผิดต่อเธอ ทว่าเขาก็ยังโยโสเกินกว่าจะกล่าวคำขอโทษอย่างตรงไปตรงมาหรืออ่อน้อให้เธอเข้าใจในตัวเขา ที่สำคัญ...การคาดโทษของชฎานินทำให้เขาไม่สะดวกนักที่จะทำเช่นนั้น

"ผม...สัญญากับพี่ปีไว้ว่าจะดูแลคุณ อย่างน้อยก็จนกว่าคุณเรียนจบและโตเป็นผู้ใหญ่มากพอจะดูแลตัวเองได้"

หญิงสาวนิ้วหน้า ที่ผ่านมา...ทั้งที่เขาก็สัญญากับปณชัยเช่นนั้นมาแต่แรกอยู่แล้ว ทว่าเขาก็ไม่เคยให้เกียรติหรือคิดจะแยแสอะไรเธอเลย เขาจริงจังและคอยแต่จะหาเรื่อง แต่ตอนนี้...ในเมื่อเขาไล่ตะเพิดเธอออกมาพ้นสายตาแล้ว เธอจึงไม่เข้าใจเลยว่าเขาจะลงมาตามเธอกลับไปอีกทำไม

"แล้วรู้ได้ยังไงว่านี่ทอยู่"

"คุณนินบอกผม"

"ไม่จริง" เธอมองไม่เห็นประโยชน์อันใดที่ชฎานินจะได้รับในการบอกเรื่องนี้กับเขา

"จริงๆ" เขาพยักหน้ายืนยัน

"พี่นินบอกคุณก้องด้วยใช่ไหมคะเรื่องนี้ที่ไปค้าง...บ้านพี่กร" เธอคิดว่าเขาจะไม่ให้ขึ้นมาก็อีกเมื่อเธอพูดชื่อกรวุธออกไป หากอีกฝ่ายกลับทำเพียงพยักหน้าหนึ่งๆ

"ตอนนั้นผมเห็นคุณไม่อยู่บ้านก็เลยถามจากคุณนิน เธอบอกผมตามตรง ซึ่งเธอก็คงไม่คิดว่าผมจะโกรธจนคลังได้ขนาดนั้น แต่"